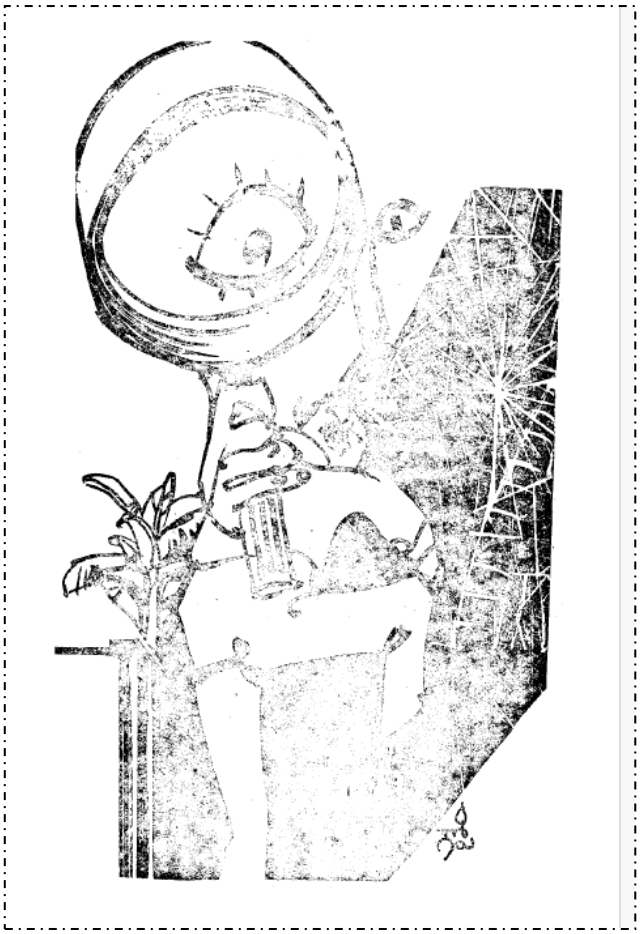

అనగనగా ఓ మంచి కథ

రేఖాచిత్రం

- జె వి.సుబ్బలక్ష్మి

(1982 ఏప్రిల్ జ్యోతి మంత్లీ)

మెడలో నల్లపూసల గొలుసుతో, పాపట్లో కుంకుమతో అరుంధతిలా ఆఫీసులో అడుగు పెట్టిన అనురాధను చూడగానే ఆఫీసు స్టాఫంతా బిత్తరపోయారు. ఏమిటి ఈ మార్పు ఒక్కసారిగా అనుకున్నారు. అంతవరకూ వాళ్ళ చూపులు ముళ్ళయి గుచ్చుకుని బాధపెట్టేవి అనురాధను. ఈ రోజు ఆ చూపులే చల్లగా వెన్నెలలా తగులుతున్నాయి. ఆత్మీయుల చూపుల్లా ఆహ్లాదాన్ని కలిగిస్తున్నాయి. అనురాధ వెళ్ళి తన సీట్లో కూర్చోగానే పక్క సీట్లో విమల తన కుర్చీని అనురాధకు దగ్గరగా లాక్కుంది.

"ఏమిటి అనూ? నిజంగా.. నమ్మలేకుండా వున్నాను స్మీ" అంది చిన్నగా అనురాధకు మాత్రమే వినిపించేటట్లుగా.

"ఏముంది. పెళ్ళి చేసుకున్నాను" అంది అనురాధ సింపుల్‌గా.

"అదే ఇంత త్వరగా ఎవరికీ చెప్పకుండానే?" అంది విమల

"తల్లీ మీకందరికీ చెబుతూ ముహూర్తాలు పెట్టించి శుభలేఖలు అచ్చు వేయిస్తూ కూచుంటే కుదిరిన సంబంధం కాస్త వెనక్కు వెళ్ళేది. అంతా చాలా సడన్‌గా జరిగిపోయింది. మెడలో నల్లపూసలు, పాపిట్లో కుంకుమ లేకుంటే నేను కూడా జరిగిందంతా కలనే అనుకునేదాన్ని."

"నీ పెళ్ళి కథంతా ఓ పెద్ద మిస్టరీలా వుంది. దయచేసి త్వరగా చెప్పవే చంపక."

"తల్లీ! చెప్పాలంటే ఓ పేద్ద నవలవుతుంది. సాయంకాలం యింటికిరా. నీకు వివాహ పర్వం అంతా వినిపిస్తాను. విని తరిద్దువుగాని."

"సరే అలాగే కానీ. అంతకన్నా ఈ జన్మకు కావలసిన భాగ్యమింకేముంటుంది. నేను వెళ్ళి పార్టీ అరేంజ్ చేయిస్తాను. నువ్వు కనీసం మీ ఆయన ఊరూ పేరయినా చెప్పు. కొలీగ్సుకి చెప్పవద్దూ?"

"పేరు శచీంద్రనాథ్ ముఖర్జీ, ఊరు.."

"కలకత్తా" అని పూర్తి చేసింది విమల.

"నీకెలా తెలిసిందీ?"

"ఏముంది? ముఖర్జీలు కలకత్తావాళ్ళేగానీ ఇక నేవెళ్ళి పార్టీ అరేంజ్ చేయిస్తాను. ఇన్నాళ్ళకు పెళ్ళి చేసుకున్నావు. పీనాసితనం చూపక ఓ యాభై నీవి కావనుకో."

"అలాగే కానీ. నీ ఉత్సాహం ఎందుకు కాదనాలి. యాభై నావికావు. మా ఆయనవి సరేనా?" అంది అనురాధ నవ్వుతూ.

"అమ్మ దొంగా ఇప్పట్నుంచే మీ ఆయన డబ్బు మీద అధికారం వచ్చేసినట్లు మాట్లాడేస్తున్నావే. సర్లేకానీ అలాగే మీ ఆయన ఉద్యోగం, జీతం కూడా చెప్పవే తల్లీ నీ ప్రాణ స్నేహితురాల్నని చెప్పుకుంటుంటానుగా. నా పరువు తియ్యకు."

"ఉద్యోగం అక్కడే ఓ కంపెనీలో, జనరల్ మానేజర్, జీతం నెలకు మూడువేలు. చాలా."

"చాలే తల్లీ. ఇప్పటికి చాలు. నీ పెళ్ళయిందంటే నాకెంత సంతోషంగా వుందో చెప్పలేను" అంటూ అక్కణ్ణుంచి జారుకుంది విమల.

ఆఫీసరుతో సహా అందరూ పార్టీ అందుకుని అనురాధను అభినందించారు.

"ఈ పార్టీ చాలదమ్మా. ఈసారి మీ ఆయనతో వచ్చి మంచి పార్టీ యివ్వాలి. గ్రాండ్‌గా డిన్నర్ యివ్వాలి " అని ఆఫీసరుగారు అభిమానంగా ఆజ్ఞాపించారు.

"అలాగేనండీ" అంది సిగ్గుపడుతూ అనురాధ.

"చెప్పా పెట్టకుండా యీ పెళ్ళి చేసుకోవడమేమిటి" అంది జానకమ్మ.

"పెద్దముండను, తల్లి ముండను నేను బతికే వున్నాను కదా. ఆ రిజిష్టరు పెళ్ళో ఏదో నా కళ్ళముందే చేసుకుంటే ఏం బోయింది. ఏదో చేసుకున్నావే అనుకో కనీసం అల్లుడినైనా వెంట పెట్టుకు రాకపోతివి. అడిగిన వాళ్ళు మా

అమ్మాయి పెళ్ళి చేసుకుందీ అంటే అల్లూడుగారు ఎప్పుడొస్తారు అని అడుగుతున్నారు. ఎంత అయినా ఉన్న ఊరూ వున్న ప్రజాన్నూ."

"ఆయనకు సెలవు దొరకదమ్మా. పెద్ద ఉద్యోగమాయె. వాళ్ళ ఆఫీసరు ఢిల్లీలో వుంటాడు. ఆయనకు రాసి సెలవు తెప్పించుకోవాలి. పెళ్ళి రోజే ఒక్క గంటకన్నా ఎక్కువ టైము దొరకలేదు ఆయనకు."

"కాక కాక పిల్ల పెళ్ళయిందంటే అమ్మాయినీ అల్లుణ్ణీ నాలుగురోజులు అట్టిపెట్టుకునే అదృష్టం నాకు లేదు. ఏ క్షణాన మీ ఆయన వచ్చి నా భార్యను నా వెంట పంపండి అంటాడో కలకత్తా అంత దూరం నువ్వెళ్ళిపోతే నేనొక్కదాన్నీ యీ ఊళ్ళో.."

"ఊరుకోమ్మా! నిన్ను ఒంటరిగా వదిలి ఎందుకు వెళతాను. ఆయన సంగతి నీకు తెలియదు. తల్లి లేని ఆయన నిన్ను తల్లిలా చూసుకుంటారు. నా మాట నమ్ము. నీ మనవళ్ళనూ మనవరాళ్ళనూ నువ్వే ఆడించుకోవచ్చు. సరేనా."

"నా తల్లే నీ కడుపు చల్లగా ఎంత చల్లటి మాట చెప్పావే. నీ మాట చాలు నాకు పదివేలు. కొత్త కాపురం కాస్త సర్దుకున్నదాకా వుండి తిరిగి వచ్చేస్తా. ఈ ఊళ్ళో నాకేం తక్కువ. కాలూ చెయ్యీ అందినన్నాళ్ళూ చేసుకుంటాను. ఆ తర్వాత ఎలాగూ నీ దగ్గరికి రాకపోతానా."

అప్పుడే అప్పగింతలు పెడుతున్న తల్లిని చూసి నవ్వుకుంది అనురాధ. పిచ్చి అమ్మ. కూతురి పెళ్ళంటే యింత ఆనదంతోపాటు ఎంత దిగులో అనుకుంది.

"ఏమే కొత్త పెళ్ళికూతురా! ఏమిటంత దీర్ఘాలోచనలో వున్నావ్. పరధ్యానం ఎక్కువైందే" అంటూ ప్రవేశించింది విమల.

"నేనా? నువ్వే ఆనాడు వస్తానన్నదానివి యిప్పుడా రావడం ఐదు రోజుల తర్వాత. చూడుము వివాహ పర్వంబు వినుటలో నాలసించినందున నీకు సంపూర్ణ ఫలంబు దక్కకుండుగాక."

"తల్లీ! ఆ ఫలం ఏదో పూర్తిగా నీకే దక్కనీ, నాకు ఫలమూ వద్దు, పండూ వద్దు. పురాణ శ్రవణానికి ముందే ఫలశ్రుతి వినిపించిన నీ తెలివిని ఎలా అభినందించాలో తెలీకుండా వుంది. ఇహ నీ ప్రేమాయణం, పెళ్ళాయణం అంతా చెప్పు."

అనురాధ లోపలికి వెళ్ళి స్వీటూ హాటూ తెచ్చింది.

"ఇదుగో యిది తీసుకో అమ్మ చేసింది" అంది.

విమల స్వీటూ హాటూ తిన్నాక యిద్దరూ కాఫీ తాగారు.

"పద అలా తోటలోకి వెళ్దాం" అంది అనురాధ.

ఇద్దరూ కుర్చీలు తీసుకెళ్ళి తోటలో వేసుకున్నారు.

నేను హైస్కూల్లో చదివేప్పుడు నాకో స్నేహితురాలుండేది. పేరు రాధిక. ప్రాణ స్నేహం మాది. పోటీలు వేసుకుని చదివే వాళ్ళం. అది ఎస్సెల్సీ ప్యాసు కాగానే పెళ్ళి చేసుకుంది. దాని మొగుడు ఓ పెద్ద బిజినెస్ మాగ్నెట్. కలకత్తాలో వున్నాడు. ఇన్నాళ్ళకు నేను గుర్తుకు వచ్చానట. అర్జంటుగా రమ్మనిఉత్తరం రాసింది. వెళ్ళాను. దాని మొగుడికి స్నేహితుడే యీ శచీంద్ర. పరిచయమయ్యాడు. మా పరిచయం కొద్దిరోజుల్లోనే..."

"ప్రేమగా మారింది. పెళ్ళి చేసుకున్నావ్, బాగుంది. ఎలాగైతేనేం ఓ యింటిదానివయ్యావు. మీ ఆయన ఎప్పుడు వస్తాడే యిక్కడికి?"

"ఏమో! ఓ ఆర్నెల్లయినా పడుతుందిట."

"ఎక్కడి జడ పదార్థమే అనూ. కొత్తగా పెళ్ళయిన వాడు, ఆర్నెల్లు ఎలా వుంటాడు నిన్ను వదిలి."

"ఈ జడ పదార్థాన్ని చేసుకున్న వాడు జడ పదార్థంకాక మరేమవుతాడు" అంది అనురాధ నవ్వుతూ, ఎవరేమన్నా ఉలక్కుండా పలక్కుండా వుండే అనూరాధకు ఆఫీసులో అంతా జడపదార్థం అని పేరు పెట్టుకున్నారు.

"పోనీలే వర్ణించనయినా వర్ణించు, విని తరిస్తాను" అంది విమల.

"నల్లని వాడు పద్మనయనంబుల వాడు కృపారసంబుపై జల్లె..."

"జల్లెడా లేదు తప్పెటాలేదు. పనికిమాలిన వర్ణనా నువ్వూను, ఓ ఫోటో వుంటే యిలా యివ్వు నేనే వర్ణించుకుంటాను."

అనురాధ లోపలికి పెళ్ళి ఫ్రేమ్ లో తన పక్కనవున్న అతని ఫోటోను తెచ్చి చూపింది.

"ఎలా వున్నారు?"

"మూడు మూర్తులా నీకు తగ్గట్టు వున్నాడు. ఈడూ జోడూ చక్కగా కుదిరింది. నిజం చెప్పాలంటే నీకన్నా కూడా మీ ఆయనే అందంగా వున్నాడు, కాదంటావా?"

చిన్నగా నవ్వి వూరుకుంది అనురాధ.

"మీ అమ్మ ఏమంది అల్లుణ్ణి చూసి?"

"అమ్మకూడా అల్లుణ్ణి చూడలేదింకా. ఫోటో చూసింది."

"మరి నువ్వు ఉద్యోగంలో వుంటావా మానేస్తావా?"

"మా ఆయన నన్ను తీసికెళ్ళిందాకా చేస్తాను. ఆ తర్వాత ఎలాగూ మానేస్తా."

"లక్కీ ఫెలోవి" అంది విమల మనస్ఫూర్తిగా, "ఇంక వెళ్తానే యింటి దగ్గర పిల్లలు ఎదురు చూస్తుంటారు."

కమలను గేటుదాకా సాగనంపి ఫోటో చేత్తో పట్టుకుని వచ్చింది అనురాధ.

"మీ ఫోటో చూస్తుంటేనే నన్ను నేనే మర్చిపోతుంటాను. మీరే స్వయంగా నా దగ్గరికి వస్తే అమ్మ అల్లుణ్ణి చూడాలని ఆతృత పడుతోంది" అనుకుంది ఫోటోను చూసి భారంగా నిశ్వసిస్తూ.

🦋🦋🦋

"అమ్మా! మీ అల్లుడి దగ్గర్నుంచి ఉత్తరం వచ్చిందే" అంది అనూరాధ.

"ఏం రాశాడో చదువు" అంది జానకమ్మ కండ్లద్దాలు సవరించు కుంటూ ముందున్న చాట పక్కన పెట్టి,

"రమ్మని రాశారు. రేపట్నుంచే పదిహేను రోజులు సెలవు పెట్టి వెళ్తున్నాను, నిన్ను కూడా తీసుకెళ్దామనుకున్నాను గానీ అక్కణ్ణుంచి ఆయన ప్రోగ్రాం ఏమిటో తెలియదు. అనవసరంగా నీకు హైరానా ఎందుకని...."

"నువ్వు పోయిరా మరి నాదేముంది, వచ్చేప్పుడు యిద్దరూ రండి. చిన్నగా వీలు చూసుకుని ఒక్కసారి వచ్చి పొమ్మను."

"అవునమ్మా చెప్పాలి. ఆ తర్వాత ఆయన ఫారిన్ వెళ్తారో ఏమో" అంది అనురాధ.

🦋🦋🦋

పదిహేనురోజులుంటానన్న అనురాధ వారం రోజులు కాగానే తిరిగి వచ్చింది. వస్తూ వస్తూ కొత్త చీరలు, బొమ్మలు యింకా చాలా వస్తువులు తెచ్చింది.

స్నానం చేసి చీర మార్చుకుని వచ్చి తెచ్చిన వస్తువులన్నీ బీరువాల్లో సర్దింది.

ఈసారి కూడా అల్లుడు రాలేదేమిటా అనుకుంది జానకమ్మ.

వంటింట్లోకి వెళ్ళి పీట వాల్చుకుని కూర్చుని "ఆయన అర్జెంటుగా కంపెనీ పని మీద అమెరికా వెళ్ళాల్సి వచ్చింది. అందుకే నేను వచ్చేశాను, కాఫీ యివ్వు" అంది అనురాధ.

పెళ్ళయ్యాక అనురాధ ఖరీదైన చీరలు కడుతోంది. మనిషి చాలా ఉత్సాహంగా కనిపిస్తోంది. నాలుగు నెలలకోసారి కలకత్తా వెళ్ళి వస్తోంది. సెలవు దొరక్క శచీంద్ర యింతవరకూ ఆంధ్రా రాలేదు. ఈసారి ఫారిన్ వెళ్ళడం వల్ల ఇంకో రెండేళ్ళదాకా రాడు అని చెప్పింది అనురాధ.

ఫారిన్ వెళ్ళాక శచీంద్ర దగ్గర్నుంచి ఉత్తరాలు తరచు రావటంలేదు. అనూరాధ ఉద్యోగం మానలేదు.తల్లి అడిగితే "ఆయనకు పని ఎక్కువగా వుంటుందమ్మా అంతే. దూరదేశాన వున్నారాయె. అయినా తడవ తడవకూ రాయడానికేముంటుంది" అంటుంది అనూరాధ. అస్తమానూ శచీంద్ర ఫోటో దగ్గర పెట్టుకుని ఆలోచనల్లోకి జారిపోయిన కూతుర్ని చూసి నిట్టూర్చేది తల్లి. చిలకా గోరింకల్లా వుండాల్సిన రోజుల్లో యీ ఫారెన్లు ఏమిటోనని, అక్కడికి వెళ్ళి వచ్చాక శచీంద్ర జీతం పెరుగుతుందట. మూడు వేలకన్నా ఎక్కువ జీతం మనిషికెందుకు. హాయిగా

ఉద్యోగం మనేసి యిదికూడా అక్కడికి వెళ్ళకూడదూ అనుకుంది జానకమ్మ, అప్పుడప్పుడూ విమల వచ్చి వెడుతూ వుంది. విమల దగ్గర తన గోడు వెళ్ళబోసుకుంది జానకమ్మ.

"పర్వాలేదు పిన్నిగారూ. ఈ కాలంలో ఫారిన్ వెళ్ళకుంటే గొప్ప లేదు. మీ అల్లుడు ఫారిన్ రిటర్న్స్ అంటే మీకు మాత్రం గొప్ప కాదూ, రెండేళ్ళేగా ఎంతలో తిరిగివొస్తాయి" అని ఓదార్చింది విమల.

🦋🦋🦋

ఓ సంవత్సన్నర గడిచింది. ఈ సంవత్సరన్నరకూ శచీంద్ర దగ్గర్నుంచి మూడు ఉత్తరాలు వచ్చాయి మొదటి ఆరునెలల్లో, ఆ తర్వాత ఉత్తరాలే లేవు. సంవత్సరన్నర గడిచిన తర్వాత ఓ రోజు అనురాధ దిగులుగా ఇంటికి వచ్చింది. బాగ్ అవతల పడేసి మంచం మీద వాలిపోయింది. అనురాధ మనసంతా అల్లకల్లోలంగా వుంది. కన్నీరు దిండును తడిపేస్తోంది.

కూతురు ఎంతకూ గదిలోంచి రాకపోయేసరికి జానకమ్మ వచ్చింది.

"ఏమిటే తల్లీ అలావున్నావు, ఒంట్లో బాగోలేదా?" అంది ఆదుర్దాగా కూతుర్ని భుజాలు పట్టుకుని తనవైపు తిప్పుకుంటూ కన్నీళ్ళు చూడగానే ఆమె మాతృహృదయం ద్రవించింది.

"ఏవైంది? ఎందుకా కన్నీళు? అల్లుడి దగ్గర్నుంచి ఉత్తరం రాలేదనేగా వస్తుందిలే" అంది అనునయంగా.

"ఉత్తరం వచ్చిందమ్మా" అంది అనురాధ నిర్లిప్తంగా.

"వచ్చిందా! మరయితే యింక ఏడుపెందుకూ, ఇంత దిగులు పడేదానివి అతణ్ణి విడిచి వుండటమెందుకు, వెంటనే వచ్చేస్తున్నానని జాబు వ్రాయి" అంది జానకమ్మ.

"అమ్మా యిదేం కలకత్తా కాదు. ఉన్న పళంగా రైలెక్కి వెళ్ళిపోడానికి. అది అమెరికా."

"అయితే విమానమెక్కి పోలేవూ. అంతేగా."

"అదికాదమ్మా, ఇక్కణ్ణుంచి ఎవరైనా విదేశాలకు వెళ్ళాలంటే ప్రభుత్వం అనుమతి కావాలి"

"అదేమిటే నీ మొగుడి దగ్గరికి నువ్వు పోవడానికి ప్రభుత్వం అనుమతి ఎందుకూ?" అంది జానకమ్మ ఆశ్చర్యంగా.

"ఇప్పుడింక ఆయన అనుమతే లేదు లేమ్మా" అంది అనూరాధ.

జానకమ్మ అదిరిపడింది.

“అదేమిటీ? ఏమైంది? ఏముంది ఆ ఉత్తరంలో. అల్లుడుగారు క్షేమమేగా?” అంది.

“ఆ! క్షేమమే. ఆయన.. ఆయన.. వేరే పెళ్ళి చేసుకున్నారమ్మా” అంది అనురాధ వెక్కుతూ.

“ఏమీటే! నిజంగానే! ఆరి భగవంతుడా!”జానకమ్మ వున్నచోటనే కూలిపోయింది. పిల్ల కాపురం సవ్యంగా వుండాలనుకుంటే యిదేం ఘోరం మధ్యలోనే. అందుకే చెప్తూనే వున్నా వెళ్ళి దగ్గరుండవే పిల్లా అని, మగవారి బుద్ధి

ఎప్పుడెలా మారుతుందో. కలకత్తాలో వున్నన్నాళ్ళూ బుద్ధిగానే వుండె. ఓ వన్నెల విసిన కర్ర ఒళ్ళోనూ పడకపాయె. నువ్వు దగ్గరుంటే యీ దుర్బుద్ధి పుట్టునా."

"ఉద్యోగం.."

"వెధవ ఉద్యోగం. ఏడువందల రూపాయల ఉద్యోగం ఒహ లెక్కా? మీ ఆయన... మీ ఆయన మూడు వేలు సంపాదిస్తుండగా. తిని కూర్చోలేక యిదేం దుర్బుద్ధే. తాళి కట్టించుకున్నావు గానీ ఒక్కనాడైనా దగ్గరున్నావా" అంది జానకమ్మ ఆవేదనగా. పెళ్ళి అయ్యీ కాకుండానే కూతురి కాపురం కూలిపోయిందనే సరికి ఆమె బాధను ఓర్చుకోలేకపోయింది. తల్లి బాధను చూడలేక అనురాధ తోటలోకి పారిపోయింది శచీంద్ర ఫోటోతో సహా.

పిన్నిగారూ అంటూ విమల రాగానే జానకమ్మ భోరున ఏడుస్తూ ఆమెను వాటేసుకుంది. "అనురాధ జీవితం అడవిగాచిన వెన్నెలైందే తల్లీ. దాని బతుకు బండలైందే అమ్మా" అంటూ.

"ఏమైంది పిన్నిగారూ. సరిగ్గా చెప్పండి" అంది కంగారుగా విమల.

"అయ్యేదేముంది. దాని మొగుడు అమెరికాలో ఎవత్తో యింగిలీషు ముండను కట్టుకున్నాడట. నువ్వు నాకు అక్కర్లేదు ఫో అని ఉత్తరం రాశాడు. తల్లిగా నేను దానికి పెళ్ళి చెయ్య లేకపోయాను. కనీసం కళ్ళ ఎదురుగా వాళ్ళిద్దరూ చిలకాగోరింకల్లా తిరుగుతూవుంటే చూద్దామనుకున్నా. ఈ ముసిల్దానికంతమాత్రం అదృష్టం కూడా లేదేమోనమ్మా. ఆ ముండ ఎవరో వీణ్ణే తగులుకుంది నా కర్మ."

"ఇంతకూ అనురాధ ఏదీ?"

"ఆ తోటలోకి పోయిందేమో వెళ్ళు తల్లీ. వెళ్ళి దాన్ని కొంచెం ఓదార్చు" అంది జానకమ్మ.

విమల వెళ్ళేసరికి అనురాధ తదేకంగా శచీంద్ర ఫోటోను చూస్తోంది. విమల వెనకనుంచి ఆ ఫోటోను లాగి విసిరి కొట్టింది. అద్దం పగిలిపోయింది. అనురాధ వెనక్కి తిరిగి కోపంగా 'విమలా' అని అరిచింది. కొంతసేపటికి తేరుకొని "ఎంత పనిచేశావే విమలా" అంది.

"నీ హృదయం బద్దలు కొట్టిన వాడి ఫోటో బద్దలు కొట్టాను తప్పా. అసలు మనిషే కనిపించి వుంటే బుర్ర బద్దలు కొడుదును" అంది విమల ఆవేశంగా.

"అంత మాటనకే విమలా. ఆయన నా దైవం. నాకు కొత్త జీవితం ప్రసాదించారు."

"ఏమిటి మెళ్ళో నల్లపూసలు పాపట్లో యింత కుంకమానా. ఇదేనా కొత్త జీవితం? ఒక్కనాడైనా మీరిద్దరూ కలిసి సంతోషంగా వున్నారా? పైగా ఆ మూర్ఖుణ్ణి వెనకేసు కొస్తున్నావా?" అంది విమల.

"నీకు తెలియదు. నువ్వూరుకో, నా ఖర్మ యిలావుంటే ఆయనేం చేస్తారు. అమ్మ అన్నట్లు మూర్ఖురాల్ని నేనే ఆయనకు దూరంగా వుంటే నా మీద ప్రేమ ఎలా వుంటుంది" అంది అనురాధ.

కొంతసేపు కూర్చుని వెళ్ళిపోయింది విమల.

ఆ రాత్రి అనురాధ గదిలో దూరి తలుపు గడియ పెట్టింది. నిద్రమాత్రల సీసా తెచ్చి అందులో మాత్రలు ఎంచింది. తల్లి కోసం డాక్టరు రాసిచ్చినవి అవి. పన్నెండు వున్నాయి.

"శచీంద్రా. ఐ లవ్ యూ వెరి మచ్. నా జీవితాన్ని ఓ మపులు తిప్పావు. నీ నుంచి నేను కోరింది యీ నల్లపూసలు కుంకుమ మాత్రమే. ఇంతకు మించి నా జీవితానికి మరేమీ దొరకదని నాకు తెలుసు. ఈ భాగ్యాన్ని పొందినందుకు నేను చాలా అదృష్టవంతురాల్ని. ఎందరో కన్యలు ఈ మాత్రానికి కూడా నోచుకోక దిక్కులేని చావు చస్తున్నారు. వాళ్ళకంటే నేనే నయం. లోకం దృష్టిలో వివాహితను. నా భర్త ఫారిన్‌లో మరో అమ్మాయిని పెళ్ళాడాడు. బాధ భరించలేక నేను ఆత్మహత్య చేసుకున్నాను. ఓహ్! లోకం నుండి బోలెడంత సానుభూతి. నా మరణాన్ని ఎవ్వరూ విమర్శించరు. పెళ్ళి కాకుండా వుంటే బతికున్న పిల్లను తమ మాటల్తో చంపుతుంది ఈ లోకం. ఆ మాటలు భరించలేక చనిపోతే ఆ పిల్లకు ప్రాణం పోసి మరీ హింసిస్తుంది. పెళ్ళికాని పిల్లలు చనిపోతే భగ్న ప్రేమికులు, మోసపోయిన వాళ్ళు అని బిరుదులు తగిలించి గేలిచేస్తారు. చనిపోయినా వెనక చెడ్డ పేరును మిగుల్చుకోకూడదు. అందుకే యీ పెళ్ళి" అని శచీంద్ర ఫోటోను చేతిలోకి తీసుకుని అగ్గిపుల్ల వెలిగించి అంటించింది. కాలిపోతున్న ఆ ఫోటో వంక చూస్తూ అనుకుంది.

"శచీంద్రగా పిలవబడుతున్న ఓ అజ్ఞాతవ్యక్తీ! నన్ను క్షమించు. నా భర్తగా నటించినందుకు నీ ఫోటోకు నా కృతజ్ఞతలు. నీ ఫోటోను కాల్చానని బాధపడకు – నా ఆయుష్షు కూడా పోసుకుని పిల్ల పాపలతో చల్లగావుండు. నా పెళ్ళి నాటకానికి కలకత్తాలో ఓ స్టూడియోలో దొంగిలించాను నీ ఫోటోను. నీకు శచీంద్రనాథ్ ముఖర్జీగా పేరు పెట్టాను. నీ పేరు మీదుగా మిసెస్ అనురాధ ముఖర్జీనయినాను. కన్నతల్లికి కూడా తెలియనీయకుండా నాటకమాడాను. ఈ నాటకం అయిపోయింది. నా పాత్ర నిష్క్రమిస్తున్నది, ఇక ఈ ఫోటో యిక్కడుంటే లేనిపోని అనుమానాలకు ఆస్కారమవుతుంది. అందుకే ఫోటోని కాల్చి సహగమనం చేస్తున్నాను.

"ఏ కారణంగానైనా ఆడపిల్లకో వయసొచ్చాక పెళ్ళి కాకుంటే కాలేదని పొడిచే ఈ సంఘం ఆమె కోసం ఏం చేస్తోంది. చదువుండి, ఆరోగ్యం వుండి, రూపం గుణం కలిగిన యీ అనురాధకు పెళ్ళి కాలేదంటే కారణమేమిటి? గొంతెమ్మ కోరికలు కోరే పెళ్ళి కొడుకుల దర్పం కాదా. వితంతువైన తల్లి ఏ సహాయమూ లేక సరైన ప్రయత్నాల చెయ్యకపోవడం కాదా, తండ్రి వున్నన్నాళ్ళు యింటి చుట్టూ చేరి ఆయన పోగానే ముఖాలు చాటు చేసిన బంధువుల అభిమానం కాదా. స్నేహితులమంటూ నీ ఎదుట సానుభూతి పలికి వెనక ఏ సహాయమూ చెయ్యని సహాధ్యాయుల నాగరికత కాదా. ఎవ్వరికీ తాము చేసే సహాయం ఏమీ లేకున్నా పెళ్ళి కాలేదు అని అది అమ్మాయి అనర్హతగా

వెక్కిరించే లోకుల సంస్కారం కాదా. నాకో తోడు కావాలని నేనూ కలలు కన్నాను. వయసు మళ్ళిన తల్లిని ఏమీ అనలేక యితరులకు అసలు సంబంధంలేదు కాబట్టి వాళ్ళనూ విమర్శించలేక నాలో నేను కుమిలిపోలేదూ. పెళ్ళికాని పిల్ల జీవితం తెల్లకాగితంపై పెన్సిలుతో వేసిన రేఖాచిత్రం లాంటిది. ఆ బొమ్మకు చక్కని రంగులు వేస్తే చిత్రం అవుతుంది, లేకుంటే అది యెంత అందమైనదైనా పదిమందీ దాన్ని మెచ్చరు. ఈ రేఖాచిత్రం అందంగా కనిపించినా యిది రంగులు వెలిసిపోయినది.''

రేఖాచిత్రం రంగులు వెలిసిపోయింది. అనురాధ జీవితం సమాప్తమైంది.

మరునాటి ఉదయం అనురాధ మరణం విన్న అమ్మలక్కలు బోలెడు సానుభూతి కురిపించారు.

"ఆ మొగుడు అమెరికాలో ఎవరో ఇంగ్లీషుదాన్ని కట్టుకున్నాడట. పాపం అభిమానంగల పిల్ల ఎలా బతుకుతుంది. కన్నెచావు చావకుండా పసుపు కుంకుమలతో పోయింది పుణ్యాత్మురాలు...''

COMMENTS